

drages til Veterinærpolitiet, Toldvæsenet, Fabrikinspektoraterne og Inspektørerne ved Smør- og Margarinekontrollen, og det kan naturligvis altsammen have sin Betydning, men en Kontrol er og bliver vanskelig, naar ikke Befolkningen selv vil hjælpe til. Jeg skal dog i denne Sammenhæng bemærke, at det synes, som om vi ogsaa her ville faa Hjælp af Videnskaben, idet der for nylig er opfundet et ganske simpelt kemisk Præparat, hvorved det meget let — det behøver ikke at være sagkyndige, der foretage dette Eksperiment — kan kontrolleres, om Mælken har været opvarmet til 80 Gr. C. Jeg har nærmere udviklet dette i det andet Ting og henviser i saa Henseende til mine Udtalelser under 2den Behandling af denne Sag i det andet Ting; men jeg skal dog her gøre den Bemærkning, at det kun kan konstateres, at Mælken har været opvarmet til 80 Grader Celsius, mens Lovforslaget paabyder 85 Grader Celsius. Det kunde altsaa se ud, som om der her var et Hul, men jeg tror ikke, det i Praksis vil faa synderligt at sige, idet den mindste Del af Mælken, som bliver prøvet og ikke har været opvarmet til 80 Grader Celsius, straks vil vise, at den kun har været opvarmet til under 80 Grader Celsius. Man vil altsaa i en stor Masse Mælk være nødt til at gaa nogle Grader højere op for at være vis paa, at ikke en Del af Mælken skal reagere lige over for Prøvemidlet. Faktisk bliver man nødt til at gaa op til 85 Grader Celsius.

Jeg skal dernæst tillade mig at omtale de i § 5 foreslaaede Forholdsregler. I et Forslag som dette maa det naturligvis være meget vanskeligt for dem, der skulle fremsætte det, at trække de rette Grænser. Man vil gerne træde skarpt op mod Tuberkulosen, men man maa dog paa den anden Side være sig for at gaa saa vidt, at Om sætningen bliver fourulempet, og at Landmanden bliver hindret i den daglige Drift, eller at man kaster saa store Byrder over paa Statskassen, at de blive om ikke uoverkommelige saa dog urimelige. Man maa jo ogsaa erindre, at vi dog her staa paa et forholdsvis nyt Omraade, hvor der skal indhøstes Erfaringer. Det vil derfor være ret naturligt, at Love som den her foreliggende ret hyppig komme til Revision, og det viser sig jo ogsaa, at man nu i 1898 ser ganske anderledes paa Forholdene, end man gjorde, den Gang Loven af 1893 var under Forhandling. Jeg erkender selvfølgelig, at den mest rationelle Fremgangsmaade var at træde skarpt op

mod samtlige tuberkuløse Dyr her i Landet og altsaa gaa til en Nedslagning af alle dem, som ere i høj Grad angrebne af Sygdommen. Der har ogsaa været Stemmer oppe i saa Henseende, men jeg har ikke turdet gaa saa vidt. Man har i andre Lande forsøgt det, f. Eks. i Belgien, og man har maattet opgive det paa Grund af de store Udgifter, det medførte, og det stærke Indgreb, det gjorde i Landmandens Drift af hans Gaard, naar saa stor en Del af hans Besætning skulde nedslaaes paa offentlig Foranstaltning. Jeg har derfor valgt at tage fat paa en af de mest smittefarlige Former for Tuberkulosen, nemlig Yvertuberkulosen. Det foreslaas her, at ethvert Dyr, om hvilket det konstateres, at det er angrebet af Yvertuberkulose, skal nedslaaes paa offentlig Foranstaltning. Der er saa givet Regler om Erstatningen, og jeg skal her bemærke, at, naar jeg ikke har fulgt den i Lov af 14de April 1893 om smitsomme Sygdomme hos Husdyrene foreslaaede Fremgangsmaade, er det, fordi den er ret vidtløftig, og fordi den ikke behøves paa dette Omraade. Her vil nemlig Dyret ikke blive nedslaaet, før det ved bakteriologisk Undersøgelse er konstateret, at Dyret lider af Yvertuberkulosen, og der er derfor ikke Grund til at kalde tre Mænd til for at taksere Dyret og i øvrigt iagttage den ret vidtløftige Fremgangsmaade, der er gældende efter Loven af 1893. Der er derfor mere simpelt foreslaaet, at Ejeren skal paa Forhaand have $\frac{1}{4}$ af Dyrets Slagteværdi, beregnet efter Dagspris og slagtet Vægt i Overensstemmelse med, hvad Landbrugsministeren nærmere bestemmer i saa Henseende, og for den Del af Kødet, der af Dyrlægen erklæres for utjenlig til Menneskeføde, faar han Halvdelen af Værdien, medens det Kød, som erklæres for at være sundt, overlades Ejeren til fri Raadighed. Efter den nugældende Lov af 14de April 1893 er det fire Femtedele, som gives Ejeren i Erstatning, naar Dyret bliver nedslaaet, med andre Ord $\frac{16}{20}$. De Herrer ville se, at efter denne Lov vil Ejeren faa $\frac{15}{20}$, altsaa noget nær det samme, men i Virkeligheden ere Bestemmelserne her nok saa favorable for Ejeren, idet han paa Forhaand faar en Fjerdedel af Dyrets Værdi udbetalt. Hvis Kødet altsaa ikke fejler noget videre, bliver det ham overleveret til fri Raadighed, og saa beholder han dog den Fjerdedel af Dyrets Værdi, som forud er betalt ham. Jeg berørte før, at der i den nugældende Lov var optaget visse Bestemmelser med Hensyn til Yvertuberkulo-